

สี่พันดร

บทที่ 6

องค์ราชาภูริทัตและพระราชินี ทอดพระเนตรมองร่างอรชร ในชุดแพรไหมสีชมพูมุกที่ปกปิดมิดชิดด้วยความพอพระทัย มีผ้าคลุมเกศาผืนบางบดบังดวงพักตร์งามไว้ส่วนหนึ่ง เธออยู่ในท่ามกลาง กลุ่มพระญาติสูงวัย ราชทูต เสนาบดีและคณะผู้ติดตามจากโสฬส ทำท่างามสวยสง่าแต่แฝงความเชื่อมั่น

พระราชวงศ์แห่งโสฬส ถวายการว้บั้งคมทูล “หม่อมฉัน เจ้าชนะภัยเทวัญ พร้อมด้วยเสด็จพระนางเชอศิริมัลย์และข้าพระบาท แห่งองค์กษัตริย์โสฬสน้อมถวายบังคมพะยะค่ะ”

“เสด็จพระองค์ชาย เสด็จพระองค์หญิง หัสตินยินดีต้อนรับ”
ราชาภูริทัตทรงแย้มพระโอษฐ์ดำรัสตอบ

“เกล้ากระหม่อม ขอโอกาสถวายการแนะนำเสด็จพระองค์หญิง ศิริกัลยาบรมราชภาติยะชัตติยกุมารี พระเจ้าข้า”

“ศิริกัลยา เราและพระราชินี รวมทั้งพระราชวงศ์ทุกพระองค์ และประชาชนหัสตินขอต้อนรับ ยินดีอย่างยิ่งที่เธอจะมาเป็นมิ่งขวัญ ของที่นี่”

องค์ดรุณี นอบวรกายถวายการว้บั้งงดงาม สุรเสียงอ่อน แต่ก็เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น “หม่อมฉันขอถวายรับใช้พระบาท ทั้งสองพระองค์ด้วยความภักดีเพคะ”

พระราชินีทรงก้าวมาประคองร่างอรชรพาให้มาประทับนั่งใกล้ ขณะที่บรรดาพระญาติและผู้ตามเสด็จ ถอยไปประทับนั่งบนพระเก้าอี้ที่ ถูกจัดไว้ ทรงปลดแพรผ้าคลุมบาง พบดวงพักตร์อ่อนลอองงามกระจ่าง ดวงเนตรคมขลับ รูปคิ้วธรรมชาติงามราววาด

“ศิริกัลยาอย่างนี้ ลูกชายเราจึงไม่สนใจหญิงใดเลย ยินทราน ที่จะสมรสกับเธอให้ได้ นี่คงเป็นบุพเพสันนิวาส เป็นบุญกุศลที่พวกเธอ ได้ทำร่วมกันมา เรายินดีรับเธอเป็นลูกสาวอีกคนหนึ่ง”

“เป็นพระกรุณาล้นพ้น หม่อมฉันขอถวายตัวเป็นข้ารับใช้พระบาท ตลอดไปเพคะ”

องค์กษัตริย์ทรงรับสั่งยิ้มๆ “ได้ยินว่าองค์หญิงฉลาดเฉลียว มีความสามารถรอบด้าน ใต้องค์หญิงมาอยู่ด้วย ชื่อเสียงของหัสติน คงยิ่งเป็นที่รู้จักในหมู่อารยประเทศ”

“หม่อมฉันมีกล้าเพคะ”

องค์ราชินีรับสั่งถาม “ศิริกัลยา การเดินทางครั้งนี้ทำให้ เหน็ดเหนื่อยมากไหม”

“ไม่เลยเพคะ”

“เธอพอใจที่ประทับที่จัดไว้ให้หรือเปล่า หากยังขาดตก บกพร่องหรือต้องการสิ่งใดก็บัญชากับผู้ดูแลได้ตามใจชอบ”

“เป็นพระกรุณาที่สุดแล้วเพคะ ที่ประทับงดงามสะดวกสบาย ไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเลยเพคะ”

อีกครู่หนึ่ง องค์ดรุณีจึงถวายการว้บั้ง ถอยกลับไปประทับนั่ง เคียงข้างพระญาติ การสนทนาของทั้งสองพระราชวงศ์ ดำเนินต่อไป ในท่ามกลางรอยแย้มสรวลของทั้งสองฝ่าย

ตอนหนึ่ง พระราชินีทรงรับสั่งถามอย่างเป็นกันเองว่า

“มีเรื่องหนึ่ง ขอเสด็จพระองค์ชายเสด็จ พระองค์หญิง โปรดให้ คำแนะนำด้วยนะคะ... ตามที่ประเพณีโบราณไม่ให้บ่าวสาวพบกัน ก่อนวันพิธี แม้เราเห็นตามคนสมัยใหม่ว่าเป็นเรื่องคร่ำครึ สมควร เปลี่ยนให้สมกาลสมัย แต่ว่าพระญาติอาวุโสหลายพระองค์เห็นควร ให้รักษาไว้ ไม่รู้ว่าธรรมเนียมนี้ยังนิยมใช้ในโสฬสหรือไม่คะ”

เสด็จพระนางเชอศิริมัลย์ น้อมวรกายทูลตอบ

“ประเพณีการแต่งงานที่ห้ามบ่าวสาวพบกันก่อนวันวิวาห์ มีไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหายุ่งยาก เพราะถือว่าชายหญิงแต่งงานตาม หน้าที่มีใช้ความพอใจส่วนตัวเพคะ โสฬสยังมีคนที่ยึดถือประเพณีโบราณ กระทำกันอยู่ แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมดเพคะ”

“ดีละ เพราะคนรุ่นใหม่ก็ต่อต้านความคิดโบราณ หว่าคร่ำครึ ทางเราจึงตกลงให้สองความคิดนี้พบกันในระหว่างกลาง หากโสฬส ไม่ถือสา เราก็จะอนุญาตให้ลูกชายพบเจ้าสาวได้บ้างเป็นครั้งคราว ขอท่านอย่าต่อว่าตำหนิว่าองค์ชายภควัตไม่ปฏิบัติตามประเพณีนะคะ”

ทรงหันมาทางองค์ดรุณี “หรือศิริกัลยาจะว่าอย่างไรจ๊ะ”

“หม่อมฉันมิกล้าเพคะ” เธอก็มักตร์ ซ่อนดวงเนตรซุกซน วาววาม.....

งานพิธีต้อนรับดำเนินต่อเนื่อง มโหรีเครื่องเสียงวงใหญ่มี นักร้องหญิงชายขับขานไพเราะ ระเบิดฟ้าพ่นแต่ละชุดที่จัดแสดง มีทั้งศิลปะโบราณและลีลาประยุกต์ที่งดงามแปลกตา

ในท่ามกลางงานเลี้ยงอันอบอุ่น แวดล้อมด้วยพระประยูรญาติ แห่งโสฬสและหัสติน คณะทูต เสนาบดีและนายทหาร... องค์ชาย ภควัตทรงแฝงพระองค์อยู่ในหมู่ผู้คน พระวรกายสูงใหญ่ ฉลองพระองค์ แบบประเพณีนิยมไม่แตกต่างจากคนอื่น ๆ แต่ว่าพระเนตรคมเข้มที่แผ่ มองมาคล้ายสังกระเสศสิ้นพิเศษ ทำให้องค์ดรุณีต้องเหลียวมองหา

ครั้นตาสบตา ยิ่งเมื่อหันไปครั้งใดก็พบประกายตาวาววามใน ไบหน้าท่าที่สมชายจับจ้อง เธอก็ยิ่งหทัยเต้นไม่เป็นจังหวะ

องค์ชายภควัต ไซ้ละ คงเป็นพระองค์แน่ๆ

เธอนึกถึงธำมรงค์ที่ร้อยอยู่กับสร้อยพระศอของพระพี่นาง

...แหวนนี้องค์ชายมอบให้พี่เมื่อห้าปีที่แล้ว หากพี่ไปไม่ทัน เข้าพิธีก็คงเป็นน้องที่จะต้องรับใช้พระบาทองค์ชายต่อไป แต่ขอให้พี่ เก็บแหวนไว้ได้ไหม.....

.....ได้ซิเพคะ.....

องค์หญิงสุดาวดีหาได้ใส่พระทัยธำมรงค์วงน้อยที่เจ้าชายเยาว์วัย มอบแต่องค์หญิงไว้เพียงสาไม่ เพราะเธอกำลังจะได้มากกว่านั้น

.....องค์เจ้าชายภควัต... และในอนาคต... หัสตินทั้งแผ่นดิน...

พระธำมรงค์ที่ร้อยอยู่กับสร้อย ถูกประคองอยู่ในอุ้งมือบอบบาง ที่เย็นเยียบ ถ้าศักดิ์สิทธิ์มีดมิด แสงเทียนริบหรี่ต้ององค์เทวรูป เกิดเงาภาพเคลื่อนไหวกับผนังหิน คล้ายมีมนต์ขลัง

“องค์หญิงของอุษา บรรทมเถอะเพคะ”

เสด็จพระองค์หญิงศิริกัลยาไสมโสภณ ทอดถอนพระทัย เอน วรกายลงกับผืนพรมที่ปูลาดบนแท่นหิน ผืนผ้าที่นางพี่เลี้ยงห่มให้ ไม่สามารถปิดกั้นความหนาวเย็นไว้ได้

“หนาวไหมเพคะ”

“หนาวค่ะ พี่อุษา หนาวจนนอนไม่หลับ”

นางขยับกายเข้าโอบกอดไว้

องค์ดรุณี ซุกร่างกับอ้อมอกประดุจทารกน้อยที่นางเคยอภิบาล ผิดกันแต่ว่าก่อนนั้นเธอบรรทมบนพระแท่นนุ่มหนาอบอุ่น แต่ ว่า บัดนี้มีเพียงผืนพรมบนแท่นหินเย็นเยียบ ผืนหินผามีดมิดอัศจรรย์ ...ความเย็นชาแห่งรัตติกาล... และเสียงเพรียกหาของความตาย.....

ศาลากว้างใหญ่ ฐานารูปทรงกลม ที่ตระหง่านอยู่บนเนินหญ้า ในท่ามกลางสวนพฤกษชาติแห่งอุทยานหลวงนาม “วังกุหลาบ” ถูกใช้ เป็นที่รับรองอาคันตุกะสำคัญจากโสฬส พระราชวงศ์ทั้งสองแคว้นรัฐ ทรงพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เรื่องสนทนาจะวนเวียนอยู่กับ หัวข้อการปกครอง การแพทย์ การศึกษา วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีและเรื่องอื่นๆ นำมาเปรียบเทียบระหว่างกัน พระองค์หญิง สุดาวดีในบทบาทของ เสด็จพระองค์หญิงศิริกัลยาบรมราชภาติยะชัตติย กุมารี ได้แต่ฝันทำเป็นสนพระทัยทั้งๆ ที่เบื่อหน่ายอย่างที่สุด

“พี่ระพี เมื่อไหร่เขาจะเลิกคุยเรื่องน่าเบื่อพวกนี้สักที”

เธอกระซิบถามนางพี่เลี้ยงอย่างอดรนทนไม่ได้ ทว่าดวงพักตร์ งามเมื่อหันมาเผชิญกับผู้คน กลับระบายด้วยรอยยิ้มสรวลอ่อนหวาน

“อดทนไว้เพคะ” นางระพีกระซิบปลอบ

“ฉันเบื่อจะตายอยู่แล้ว”

เธอจำฝันยิ้มสรวลรับฟังเรื่องสนทนา จนที่สุดก็สุดจะทนต่อไป ลุกขึ้นยกกายถวายคารวะพระราชวงศ์อาวุโส

“หม่อมฉันขอประทานอนุญาตเดินชมสวนดอกไม้สักครู่เพคะ”

พระราชวงศ์หัตดินแย้มสรวล

“องค์หญิงคงอึดอัดเรื่องพุดคุยของคนแก่กระมัง”

“หามีได้เพคะ หม่อมฉันเพียงแต่เสียดายที่เราอยู่ในสวนดอกไม้ที่สวยงามแท้ๆ กลับได้แต่นั่งอยู่ในศาลาแทนที่จะเดินชมดูใกล้ๆ”

“เชิญเถอะ สาวๆ แสบๆ มีกำลังวังชา ได้ดูดอกไม้สวยๆ คงจะนำเพลินใจกว่านั่งคุยกับคนแก่เป็นแน่ อุทยานวังกุหลาบกว้างใหญ่เดินทั้งวันก็ยังไม่ทั่ว แสงแดดอ่อน อากาศดีอย่างนี้น่าเดินเล่นยิ่งนัก”

“หม่อมฉันจะตามเสด็จเพคะ” ท่านหญิงแห่งหัตดินรีบลุกขึ้น

“ไม่ต้องหรอกคะ หญิงไปกับพี่ระพีก็ได้... เชิญทุกท่านตามสบายเถอะนะคะ หญิงจะเดินเล่นอยู่ใกล้ๆ แถวนี้นี้”

เธอก็มำนับพระราชวงศ์อาวุโสแล้วหันมาทำสัญญากับนางระพีก่อนจะรีบเสด็จออกจากห้องโถงใหญ่มายังระเบียงด้านนอก พอผ่านช่องระเบียงที่โอบล้อมรอบศาลามาถึงบันได ก็ชวยพระบาทก้าวลงจนถึงพื้นแล้วออกวิ่งหนีดี้อู๋

“องค์หญิง อย่าทรงวิ่งเพคะ รอก่อนเพคะ...”

อีกฝ่ายหันมาหัวเราะ “ต้องวิ่งซิ พี่ระพี ไม่อย่างนั้นประเดี๋ยวพวกท่านนำท่านอาท่านป้าท่านลุงตามมาทัน ฉันท้อใจจะแยะอยู่แล้ว”

“พอแล้วเพคะ เดี่ยวใครมาเห็นเข้า”

“เห็นแล้วจะทำไม คนมีขาทำไมจะไม่ให้วิ่ง”

“เป็นราชินิกุล จะเดินจะเห็นต้องมีสง่าราศรีทุกเวลาเพคะ”

“ซี..! สมัยนี้ขึ้นคอยแต่จะเดินเห็นต้องมีสง่าราศรีคงไม่พ้นโดนกระสุนหรือระเบิดกระจุยแน่ ตอนนี้เขารบกันยิงกันโป้งๆ ใครไม่รู้จักวิ่งนั่นแหละจะตายก่อนคนอื่น”

“อู๊ย องค์หญิง รับสั่งอะไรก็ไม่รู้ เรื่องไม่เป็นมงคลเลยเพคะ”

นางอุทาน “แล้วสำนวนคำพูดอย่างนี้ ระพีทูลขอเถอะเพคะ ไม่น่าฟังเลย ใครได้ยินเข้าจะไม่งาม”

“ไม่งาม ไม่ดี ไม่มีสง่า... แน่ละซิ ก็ฉันถูกเลี้ยงให้โตขึ้นมา กับพวกนอกวงนี้ ที่ไหนจะงดงามไม่มีที่ติเหมือนพระพี่นางเล่า”

“องค์หญิง.....” นางระพีถอนใจอย่างอับจน.....

ภาพขององค์ดรุณีอยู่ในสายพระเนตร... องค์ชายภควัดทรงแย้มสรวล... ลดพระกลองส่งทางไกลลง พระวรกายสูงใหญ่ล้ำสันทรงเสื่อกีฬาเรียบง่าย สีพระพักตร์เจือสีทองอ่อนๆ แซ่มชื่น ประกายพระเนตรคมเข้มวาววับวาววาม พระเกศาอ่อนสลวยถูกรวมมัดไว้ง่ายๆ

ทรงแตกต่างกับพระอนุชา ซึ่งมีพระวรกายบอบบางไม่สมส่วนประทับนั่งอยู่บนพระเก้าอี้ล่อเซ็น มีราชองครักษ์ยืนสำรวมระวังดูแลดวงพักตร์ซีดขาวซึ่งมีเค้าว่าเคยงามปรากฏริ้วรอยแผลเป็นมากมาย

สุรเสียงร่าเริงร้องบอก “ไปรอตรงที่หมายได้แล้วภาคุมมาศ”

พระอนุชาล่งเล “เจ้าพี่...องค์หญิงคงไม่อยากพบหม่อมฉันหรอกจะตกใจไปเปล่าๆ”

“ไม่หรอกน่า” ทรงรับสั่งเจือสรวลอย่างเชื่อมั่น “เดือนดวงนี้ไม่เหมือนใคร น้ำใจเธองามนัก พี่เชื่อว่าองค์หญิงไม่เห็นว่าคุณผิดแปลกจากคนอื่น และจะปฏิบัติต่อน้องอย่างดียิ่ง”

สีพระพักตร์องค์อนุชาแซมชื่นขึ้นก่อนจะแย้มสรวลออกมา องค์ชายภควัดกำพระกรชนพระหนุพระอนุชาแล้วสาวพระบาทจากไป...

องค์ดรุณี เพลินชมดอกไม้ สองข้างทางไม่ว่าจะดำเนินไปทางไหนล้วนถูกขนานบด้วยแนวต้นกุหลาบที่ถูกปลูกเรียงหนาแน่น ชูดอกใหญ่หลากสีบานสะพรั่ง เธอหลับใหลลิบแข็งหนา ที่สุดก็อดใจไว้ไม่ได้ หักก้านเรียวยอกมาดอกหนึ่ง ยกขึ้นสูดดม

เสียงหัวทุ้มลอยมา ดังว่าจงใจหยอกเย้า

“...กุหลาบงามหรือจะสู้ เนื้อพฐุ นฤบดีนทร์ หอมเอยผกากลิ่นมิหอมเท่าฉวีนิล....”

องค์ดรุณีหันขวับ ดวงตาคู้งามวาววับ ขมวดคิ้วอย่างขุ่นใจ “นี่..!”

ร่างที่ยืนอยู่ไม่ห่างแต่ถูกคั่นด้วยกอกำแพงกุหลาบหลายชั้น คือบุรุษร่างสูงล้ำสันในเครื่องแต่งกายเรียบง่าย ใบหน้าสะอาดสะอ้านคมคาย ประกายดาววาววามพราวะยับ

ระหว่างที่เธอยืนงงงัน ร่างนั้นก็หันเดินหนีดี๊ดี ๆ

“เอ๊ะ เตี้ยวก่อน...!”

ร่างสูงคงทอดขาเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างสบายใจ องค์หญิง
สุดาวดีแม่สาวพระบาทติดตามแทบจะกลายเป็นวิ่ง กลับต้องเสียเวลา
วนอยู่ในทางเดินที่ถูกบังคับโดยแนวกำแพงต้นดอกไม้สูงระดับเอว แต่
หน้าทึบ ทำให้ระยะห่างยิ่งเพิ่มมากขึ้น

“เตี้ยว บอกให้หยุดได้ยินไหม” เสียงแหลมๆ ชัดเคื่อง

“องค์หญิงเพคะ อย่าเสด็จเลยเพคะ”

เธอไม่สนใจเสียงห้ามของนางระพี ร่างล้ำสันสูงสง่าที่เคลื่อน
อยู่ข้างหน้า ก่อให้เกิดความรู้สึกประหลาดดูวาววาบ

“หยุดนะ นี่เป็นคำสั่งได้ยินไหม”

ชายร่างสูงหยุดชะงักหันมา สีหน้าบอกความทศวรรษ

“เป็นคำสั่งของใครหรือ”

“เราคือองค์หญิงแห่งโสพล”

ใบหน้าฝ่ายนั้นยิ่งปรากฏรอยยิ้มผุดพราย แต่แล้วก็หันกลับก้าว
เดินต่อ เธอสาวพระบาทติดตามจนพ้นออกมาจากแนวกำแพงต้น
กุหลาบเข้าสู่อุทยานไม้ยืนต้น อีกฝ่ายยังไม่ยอมลดความเร็วเลยวลด
ล้มหายไปในหมุ่มต้นไม้ องค์หญิงสุดาวดีสาวพระบาทดำเนินหาไม่พบ
ได้แต่ยืนคว้าง หันทางไหนก็พบแต่ไม้ยืนต้นหนาแน่นไม่มีใครอื่น

นางระพีกระหืดกระหอบตามมา

“องค์หญิง กลับดีกว่าเพคะ ประเดี๋ยวใครๆ จะพากันตามหา”

เธอไม่ฟังเสียง เหลียวซ้ายขวาสาวพระบาทก้าวปราดๆ จน
กระทั่งพบร่างสูงยืนหันหลังให้ เห็นเรือนผมสีเข้มเรียบลื่นอ่อนสลวย
ถูกรวบรวมไว้ที่ท้ายทอยง่างาย ด้วยมัดเส้นไหม เสื้อคลุมสีอ่อนที่เห็น
ทางด้านหลังยาวเกือบจรดพื้น

เธอหยุดชะงักทักทายเด่นไม่เป็นจังหวะ ดวงเนตรคมขลับจับจ้อง

“นี่... คุณ... เอ้อ... ขอโทษ...”

ร่างที่ค่อยๆ หันมาทำให้สีพระพักตร์เธอเปลี่ยนไป ดวงเนตร
งดงามที่จ้องมองอย่างจรดจ่อรอคอย กลับเปลี่ยนเป็นผิดหวัง ทั้งยัง
ฉายความสมเพช

ชายพิการคนหนึ่ง มือเกาะไม้ค้ำยันหนาหนัก ดวงตาแม้จะ
ทอประกายสดใส ทว่าใบหน้ากลับมีริ้วรอยแผลเป็นมากมาย

“เอ้อ... ขอถามหน่อย คุณอยู่ตรงนี้นานเท่าไรแล้ว...”

“นานพอสมควร” เสียงตอบอ่อนทุ้ม ใบหน้าแยมยิ้มยิ้มนั้น
ช่างน่าชิงชังในความคิดเธอ

“ฉันเห็นใครผ่านไปบ้างไหม”

“ไม่เห็นมีใครผ่านไปสักคน...” เสียงตอบเจือหัวเราะ ดวงตา
คนตอบวาววับขบขัน

องค์หญิงรู้สึกหงุดหงิดรำคาญพระทัย อธิบายว่า

“ผู้ชายร่างสูง แต่งตัวเหมือน....พวกฝรั่ง”

“ไม่เห็นผ่านไป”

เธอถอนใจเอือกก่อนจะหันหลังกลับอย่างผิดหวัง

“เตี้ยวก่อน....”

เสียงเรียกอ่อนทุ้มทำให้ร่างงามจำต้องหันกลับ ร่างสูงขยับเข้า
มาหา อากาเรเดินเกาะไม้เท้าติดขัดทำให้เธอรู้สึกขัดตา

“ช่วยบอกนามไฟเราะของเธอได้ไหม”

“ไม่จำเป็นต้องรู้หรอก” คำตอบของเธอไร้ไมตรี “เพราะถ้า
เธอรู้ว่าเรคือใคร เธอคงไม่มีปัญญาถวายนางระพี เป็นแน่”

ร่างออรชรหันกลับก้าวปราดจากไป นางระพีได้เห็นได้ยินแต่ก็
ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่เดินตามด้วยสีหน้าไม่สบายใจ

องค์ชายภาณุมาศเกือบจะทรงพระวรกายไว้ไม่ได้ พระหทัยที่
แจ่มใสเบิกบานเมื่อครู่ก่อน บัดนี้ราวกับแตกสลายไปสิ้น.....